

Sygn. akt XI W 4895/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Perkowska

Protokolant: Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela publicznego M. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2014 roku w W.

sprawy przeciwko **M. L.**

synowi M.i I.z domu D.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 17 marca 2013 r. około godz. 19.40 w W. na ul. (...) naruszył zasady określone w art. 45 ust. 1 pkt. 1 P. w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu (I – 0, 10 mg/l, II – 0,07 mg/l, III – 0,05 mg/l) kierował samochodem marki T. nr rej. (...),

tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 KW w związku z art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951),

2. w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady określone w art. 22 ust. 1 P. w ten sposób, że kierując samochodem marki T. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 KW w związku z art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 zm., Dz. U. z 2011 r. Nr 30, poz. 151; Dz. U. z 2011 r. Nr 222, poz. 1321; Dz. U. z 2012 r., poz. 951).

orzeka

I. obwinionego **M. L.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego w punkcie 1 czynu;

II. obwinionego M. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 czynu, co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych,

III. na podstawie art. 630 kpk w zw. z art. 119 kpw w części dotyczącej punktu I ustala, że wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa.

IV. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw w części dotyczącej punktu II wyroku zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty sądowej.

Sygn. akt XI W 4895/13

UZASADNIENIE

M. L. został obwiniony o to, że w dniu 17 marca 2013 r. około godz. 19.40 w W. na ul. (...) naruszył zasady określone w art. 45 ust. 1 pkt. 1 P. w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu (I – 0,10 mg/l, II – 0,07 mg/l, III – 0,05 mg/l), kierował samochodem marki T. nr rej. (...), tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 KW w związku z art. 45 ust. 1 pkt. 1 Ustawa z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym oraz w miejscu i czasie jak w punkcie pierwszym naruszył zasady określone w art. 22 ust. 1 P. w ten sposób, że kierując samochodem marki T. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V. nr rej. (...) powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 KW w związku z art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2014 roku ulicą (...) od strony ulicy (...) w kierunku ulicy (...), prawym pasem ruchu poruszał się M. L. prowadząc samochód marki T. o numerze rejestracyjnym (...). Samochód ten stanowił własność (...) sp. z o.o. w W.. Oprócz M. L. w samochodzie przebywała również jego żona – W. L.. W tym samym kierunku, za obwinionym, ulicą (...) poruszał się również M. J., kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym (...). M. J. jechał sam.

Około godziny 19:40 na wysokości numeru 14 ul. (...), kierujący samochodem marki V. zaczął wyprzedzać samochód marki T. poruszający się z niedużą prędkością, zjeżdżając na lewy pas ruchu. W tym samym czasie, M. L. nie włączając odpowiedniego kierunkowskazu i nie rozglądając się, zmienił nagle pas ruchu z prawego na lewy, w wyniku czego zajeżdżał drogę samochodowi marki V. i doprowadził do zderzenia z nim.

W wyniku kolizji pojazdy uległy następującym uszkodzeniom: V. nr rej. (...) miał zbity klosz lampy światła mijania przedniej prawej, zbity klosz kierunkowskazu przedniego prawego, wgnieciony i porysowany zderzak przedni z prawej strony, wgnieciony błotnik przedni prawy, zaś samochód T. nr rej. (...) – zbity klosz lampy zespolonej tylnej lewej, połamany i porysowany zderzak tylny z lewej strony, zarysowaną pokrywę bagażnika z lewej strony przy lampie zespolonej.

Po zderzeniu pojazdów, kierowcy zatrzymali się. Obwiniony zachowywał się normalnie i wezwał na miejsce kolizji Policję.

Kierowcy M. J. i M. L. zostali poddani badaniu stanu trzeźwości tym samym urządzeniem elektronicznym typu (...) (numer seryjny (...)), dla którego świadectwo wzorcowania dla wartości odniesienia 0,10 i 0,25 mg/l przewiduje niepewność pomiaru na poziomie 0,01 mg/l. Ich stan trzeźwości nie został sprawdzony za pomocą badania urządzeniem stacjonarnym oraz badania krwi.

Badanie trzeźwości M. J., przeprowadzone o godzinie 20:08, wykazało 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Pomiary alkoholu w wydychanym przez M. L. powietrzu ujawniły odpowiednio 0,10 mg/l przy pierwszym badaniu, przeprowadzonym o godz. 20:04, kolejne - 0,07 mg/l (20:22) oraz 0,05 mg/l przy trzecim badaniu (20:39).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień obwinionego (k.70), zeznań świadka M. J. (k.70) oraz pozostałych dowodów – dokumentów zgromadzonych w aktach sprawach, w szczególności notatki urzędowej (k.1–2), szkicu (k.3), protokołów oględzin pojazdów (k.4,5), protokołu użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu (k.6,7), świadectwa wzorcowania (k.9), dokumentów

znajdujących się w aktach szkodowych (k. 45 – 47, płyty CD k. 48), danych z Rejestru Ukaranych za Wykroczenia (k. 14), planu organizacji ruchu z (...) w W. (k. 60).

Obwiniony M. L. przyznał się do spowodowania niebezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie przyznał się natomiast do popełnienia wykroczenia polegającego na kierowaniu pojazdem pod wpływem alkoholu. Jednocześnie, obwiniony skorzystał z przysługującego mu uprawnienia i odmówił złożenia wyjaśnień w sprawie (k.70).

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadka M. J., który wobec skorzystania z prawa do odmowy złożenia zeznań w sprawie przez świadka W. L. – żonę obwinionego, był jedynym naocznym świadkiem kolizji. Świadek jako pokrzywdzony jest zainteresowany wynikiem postępowania, jednakże, zeznania świadka, który brał bezpośredni udział w zdarzeniu, korespondują z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, w tym przede wszystkim sporządzonym na miejscu kolizji przez Policję szkicem, notatką urzędową, a także protokołami oględzin uszkodzonych pojazdów oraz aktami szkody zawierającymi dokumentację zdjęciową. Ponadto, zeznania świadka znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach samego obwinionego w zakresie co do przyznania się przez M. L. do spowodowania zdarzenia ze swojej winy. Dlatego też, Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka także co do tego, iż obwiniony w trakcie rozmowy zachowywał się normalnie i że to on wezwał na miejsce Policję.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy należy uznać również pozostałe dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą, bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność. Czynności oględzin, jak również przeprowadzenia pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, zostały przeprowadzone zgodnie z przepisami prawa, zaś urządzenie pomiarowe posiadało aktualne świadectwo wzorcowania. Należy przy tym podkreślić, że wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, korelują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają tworząc jednolity obraz zaistniałej kolizji nie pozostawiając wątpliwości co do jej rzeczywistego przebiegu.

Sąd Rejonowy, zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego brak jest jednak podstaw do stwierdzenia, iż obwiniony M. L. w dniu 17 marca 2013 r. około godz. 19.40 w W. na ul. (...) naruszył zasady określone w art. 45 ust. 1 pkt. 1 P. w ten sposób, że będąc w stanie po użyciu alkoholu (I – 0,10 mg/l, II – 0,07 mg/l, III – 0,05 mg/l), kierował samochodem marki T. nr rej. (...).

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 87 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka.

Pojęcie stanu nietrzeźwości, a także stanu po użyciu alkoholu zostało zdefiniowane w art. 46 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. 1982 r. Nr 35 poz. 230, ze zm.). Stan ten jednak, jako znamię przedmiotowe wykroczenia z art. 87 § 1 kw, którego popełnienie zarzucono obwinionemu, nie może budzić żadnych wątpliwości.

Sposobem ustalania stanu po użyciu alkoholu jest przede wszystkim badanie krwi, albowiem jest to sposób bezpośredni i najpewniejszy. Obecnie jedną z metod ustalenia stanu nietrzeźwości i stanu po użyciu alkoholu jest stosowana analiza wydychanego powietrza za pomocą użycia odpowiedniej aparatury technicznej. Jest to najczęściej urządzenie kontrolno – pomiarowe w postaci tzw. alcosensora. Analiza jednak taka przy pomocy tego urządzenia wydychanego powietrza na zawartość alkoholu zgodnie z literaturą przedmiotu pozostaje jedynie pośrednią analizą krwi przepływającej przez płuca w czasie badania. Wprawdzie aktualnie stosowane metody analityczne są na tyle precyzyjne i dokładne, że uzyskane za ich pomocą wyniki nie budzą w zasadzie zastrzeżeń, to jednak ta precyzja może nie wystarczać – tak jak w okolicznościach niniejszej sprawy - w przypadku wyniku badania na poziomie granicznego dolnego progu stanu po użyciu alkoholu.

jak już podkreślono, badanie alcosensorem, w zasadzie, powinno być traktowane w sensie dowodowym na równi z chemiczną analizą krwi (jako dowód dostateczny), tylko jeżeli osoba badana podpisze protokół, w którym - w pełni świadoma swoich praw procesowych - stwierdzi, że nie żąda pobrania krwi do badań oraz gdy wskazania w kolejnych badaniach na stan po użyciu alkoholu nie nasuwają żadnych wątpliwości (tak A.Wąsek: Komentarz do art. 178a Kodeksu Karnego, R.Stefański Wykroczenia drogowe. Komentarz 2005 r.; J. Markiewicz, Alcomat Siemens - nowe rozwiązanie dla doraźnej kontroli trzeźwości, ZW 1985, nr 3, s. 16; W. Gubała, O alkoholologii sądowej (uwagi biegłego), Pal. 1991, z. 1-2, s. 44; J. Markiewicz, W. Gubała, Kilka uwag w sprawie analizy stężenia alkoholu w powietrzu wydychanym w związku z glosą dra W. Grzeszczyka, PP 1990, nr 4-5, s. 55; W. Gubała, Toksykologia alkoholu. Wybrane zagadnienia, Kraków 1997, s. 42-46). Mieć bowiem na uwadze trzeba, iż przy urządzeniach tego rodzaju kontrolno - pomiarowych, wedle jeszcze poprzednio obowiązującego stanu prawnego związanymi z tzw. kontrolą metrologiczną i wystawianymi świadectwami legalizacji, w tym ponownej (aktualnie są to już świadectwa wzorcowania) uwzględniana musi być także granica błędu, która dotyczy urządzenia, którym dokonywane jest badanie. Ustalając zawartość alkoholu sprawcy w chwili wypadku, sądy powinny uwzględniać, że po spożyciu alkoholu można wyróżnić następujące fazy: 1) wchłaniania, w czasie której stężenie alkoholu we krwi narasta, gdyż wchłanianie następuje szybciej niż spalanie, 2) równowagi, 3) eliminacji, kiedy stężenie alkoholu we krwi maleje na skutek spalania i częściowego wydalania.”

Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej, obwiniony został poddany badaniu urządzeniem opatrzonym świadectwem wzorcowania z niepewnością pomiaru - 0,01 mg/l. Pierwsze badanie zostało przeprowadzone już kilkanaście minut po zdarzeniu do którego doszło ok. godz. 19.50, zaś pierwszy pomiar został wykonany o godz. 20.04. Wynik pierwszego pomiaru wskazał poziom graniczny - 0,10 mg/l. Pozostałe zaś badania przeprowadzone o godz. 20.22 i 20.39 - odpowiednio 0,07 mg/l i 0,05 mg/l.

Mając na uwadze ten materiał dowodowy, tj. tak przeprowadzone badania oraz świadectwo wzorcowania określające niepewność pomiaru jako 0,01 mg/l, nie można z całą pewnością stwierdzić, iż obwiniony w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu znajdował się pod wpływem alkoholu. Sąd uznał bowiem za w pełni wiarygodny dokument - świadectwo wzorcowania. Dokument ten dotyczy bowiem analizatora wydechu, którym konkretnie przeprowadzone zostało badanie obwinionego przez Policjanta na miejscu zdarzenia. Zatem - w ocenie Sądu - nie sposób podważyć go częściowo, co do wartości niepewności pomiaru.

Mając zaś na uwadze także pozostałe wyniki przeprowadzonego badania, które mieszczą się w dopuszczalnej prawem normie oraz zeznania jedyne go bezpośredniego świadka, zeznającego w sprawie, iż obwiniony zachowywał się normalnie, a także fakt, że to właśnie obwiniony zadzwonił po Policję, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek innych dowodów, Sąd musiał powyżej wskazane okoliczności rozstrzygnąć na korzyść obwinionego. Wobec bowiem skorzystania ze swoich uprawnień do odmowy złożenia wyjaśnień przez obwinionego oraz odmowy złożenia zeznań przez świadka W. L., które to osoby jako jedyne mogłyby posiadać jakąkolwiek wiedzę co do czasu, rodzaju i ilości wypitego alkoholu przez obwinionego, w sprawie brak jest materiału dowodowego pozwalającego ewentualnie na bardziej precyzyjne określenie zawartości alkoholu w organizmie obwinionego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu. Brak także środków dowodowych, które powyższe okoliczności mogłyby pomóc ustalić, tak aby w konsekwencji zasadnym mogło być choćby dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Żadna ze stron o uzupełnienie przewodu sądowego także nie wniosła.

Mając zatem powyższe okoliczności na względzie - wobec braku dodatkowych informacji, a także możliwości ich ustalenia i wobec wyczerpania inicjatywy dowodowej - Sąd na podstawie tak zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w tym wiarygodnego dowodu z dokumentu protokołu przeprowadzenia kontroli stanu trzeźwości oraz załączonego do niego świadectwa wzorcowania, uznał, iż nie można w sposób nie budzący wątpliwości orzec, że obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, to jest w czasie gdy w jego organizmie znajdował się alkohol w ilości z całą pewnością co najmniej 0,10 mg/l. W przypadku ujawnienia się wątpliwości, których nie można rozwiązać innym dowodem lub okolicznością faktyczną, Sąd zobowiązany jest interpretować je na korzyść osoby obwinionej, zgodnie z zasadą in dubio pro reo przy orzekaniu o odpowiedzialności za wykroczenie - art. 5 kpk w zw. z art. 8 kpw

(orz. SN z dnia 19.01.2006 r. V KK 176/2005; orz. SN - V KZP 2/74, OSNKW 1975/3-4 poz. 33), a zatem należało uniewinnić M. L. od popełnienia wykroczenia z art. 87 § 1 kw.

Odnosząc się zaś do drugiego z zarzutów, w ocenie Sądu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na stwierdzenie, iż w dniu 17 marca 2013 r. około godz. 19.40 w W.na ul. (...) naruszył on zasady określone w art. 22 ust. 1 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki T.nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki V.nr rej. (...) powodując uszkodzenie obu pojazdów, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw, jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przepis art. 22 Prawo o ruchu drogowym, ustanawia obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przy zmianie kierunku ruchu jak i zmianie pasa ruchu. Szczególna ostrożność to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. Zatem, w wypadkach gdy przepisy wymagają zachowania szczególnej ostrożności, uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze powinna zwiększyć uwagę i tak postępować, by móc szybko zareagować na zmieniające się warunki i sytuacje na drodze. Zmiana kierunku jazdy, jak już podkreślono, może nastąpić przy zachowaniu właśnie szczególnej ostrożności przez kierującego, który obowiązany jest zawnocześnie i wyraźnie sygnalizować zamiar zmiany kierunku jazdy (ust.5). Szczególna ostrożność w realizowanym manewrze polega także na upewnieniu się, czy można dokonać zmiany kierunku jazdy bez utrudnienia ruchu lub spowodowania jego zagrożenia. Kierujący musi być na tyle uważny, by zdążyć zaniechać zmiany kierunku jazdy, gdyby kontynuowanie manewru stwarzało zagrożenie dla ruchu drogowego lub zmuszało innego uczestnika ruchu do podjęcia manewru obronnego, o ile przewidywał lub mógł przewidzieć skutki.

Wprawdzie, ustawa aktualnie nie nakazuje wprost ustąpienia pierwszeństwa przy zmianie kierunku, kierowcy wyprzedzającego go, jednakże dotyczy to sytuacji, przy prawidłowej, tj. wyraźnej i odpowiednio wcześniejszej sygnalizacji zamiaru skrętu. W okolicznościach niniejszej sprawy, materiał dowodowy, w tym także wyjaśnienia samego obwinionego, przyznającego się do popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw, jak również zeznania świadka M. J. oraz dokonane ustalenia i wysnute wnioski, wykazały w sposób niebudzący wątpliwości, iż obwiniony popełnił czyn zarzucany mu w punkcie 2 wniosku o ukaranie. Prowadzone postępowanie wykazało, iż nieprawidłowe zachowanie na drodze wystąpiło po stronie kierującego samochodem marki T., który zmienił kierunek jazdy w lewo, nie włączając odpowiedniego kierunkowskazu, w momencie, w którym na pasie, na który zamierzał wjechać, znajdował się samochód marki V., dokonujący manewru wyprzedzania, co w konsekwencji doprowadziło do zajechania mu drogi i zderzenia się pojazdów. Obwiniony, poza tym, że nie zasygnalizował skrętu w lewo, to dodatkowo nie sprawdził w żaden sposób okoliczności występujących na drodze, jakie manewry podejmują inni uczestnicy ruchu i czy może on wykonać zaplanowany przez siebie manewr w sposób bezpieczny i bezkolizyjny. Powyższe, przesądza zatem o niezachowaniu przez M. L. szczególnej ostrożności, co w konsekwencji doprowadziło do kolizji i uszkodzenia obu pojazdów i jest równoznaczne ze spowodowaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Dlatego też, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw, uznając, iż sprawca dopuścił się czynu nieumyślnie, tj. nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia, popełniając go jednak na skutek nie zachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach mimo, że możliwość jego popełnienia mógł przewidzieć, a zatem popełnia wykroczenie na skutek niedbalstwa.

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 złotych, Sąd miał na uwadze, dyrektywy zawarte w treści art. 33 § 1 i 2 kw, którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia.

Obwiniony prowadził samochód z małą prędkością, czynem swoim nie wyrządził znacznej szkody i przeprosił pokrzywdzonego za spowodowanie wykroczenia. Ponadto, obwiniony ma 56 lat, nie widnieje w Rejestrze Ukaranych za Wykroczenia, zaś osiągany przez niego dochód wynosi w granicach 1.000 – 1.500 złotych miesięcznie. Mając na uwadze, powyższe okoliczności, w ocenie Sądu, wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 400 złotych jest adekwatna do popełnionego wykroczenia, uwzględnia jego wszelkie okoliczności w trakcie jak i po popełnieniu oraz sytuację osobistą i majątkową obwinionego.

W punkcie III na podstawie art. 630 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd uznał za zasadne ustalenie, że w części dotyczącej punktu I wyroku, wydatki postępowania ponosi Skarb Państwa, zaś w punkcie IV na u podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw w części dotyczącej punktu II wyroku zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 40 zł tytułem opłaty sądowej, ustalonej od wysokości orzeczonej grzywny.

Z tych wszystkich względów, Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.